

1

„Ema! Aita meid!“

„Halloo! Kellega ma räägin?“

„Kas sa kuuled mind? Ema?“

„Keda te otsite?“

„Ma ei kuule sind, ema. Me ei tea, mida teha. Kuuled sa mind? Ta viis Jessika ära.“

„Ma ei saa aru. Te olete vist valele numbrile helistanud. Keda te otsite? Kes viis kelle ära? Mis teie nimi on?“

Karolin kuulis, kuidas tütarlaps telefonis kas omaette mõmises või kellegi teisega rääkis, öeldes, et tal on vist halb levi.

„Ema? Halloo!“

„Miks te politseisse ei helista? Kust te helistate? Kus te olete?“

„Ema? Ma ei kuule sind, aga äkki sina kuuled mind? Meil on siin halb levi ja pime. Me ei tea, mida teha. Äkki sa saad politseisse helistada ja asja uurida? Me ise ei julge.“

Ahastus tütarlapse hääles oli selgelt kuuldav.

„Ma tõesti ei tea, kuidas ma saan teid aidata, kui ma isegi ei tea, kes te olete, miks te mulle helistate ja kust te helistate ...“

Tütarlaps katkestas ka selle lause:

„Ema? Issand jumal, ma loodan, et sa mind kuuled ...“

„Ma ei ole teie ema, aga arvatavasti te mind ei kuule. Ja aidata ei saa ma ka kuidagi, kui ma ei tea, milles asi.“

Seejärel krabin, kellegi hüüe „Tä tuleb!“ ja kõne katkes. Karolin vaatas kella. Kaksteist. Mis jama see oli? Kas keegi tegi temaga nalja? Ja mis ta selle kõigega nüüd siis peale pidi hakkama? Nii telefonis rääkija kui ka see, kes kõrval karjatas, olid olnud naised, hääle järgi päris noored. Huvitav, kas neil oli vaja end lõbustada, ja siis nad lihtsalt helistasid suvalistele numbritele, et inimesi üles äratada ja neile mingit jama ajada? Vaadata, kuidas sellele reageeritakse?

Kui telefon helises, oli Karolin juba maganud. Esialgu unisena oli tal aega võtnud, enne kui ta selle naisterahva sõnadest üleüldse aru sai. Naine oli nimelt peaaegu sosal rääkinud, nagu kardaks ta, et keegi ta kõnet pealt kuulab. Häälel oli olnud ebakindel ja kui Karolin nüüd järele mõtles, oletas ta, et naine oli olnud joobes. Sõnad olid tundunud kuidagi segased, nagu ei oskaks inimene neid korralikult välja öelda, ja mis juttu enesesse puutub, siis see oli olnud kohe päris imelik.

Aga samas oli kõne siiski Karolini hinge tunginud. Häälel oli olnud nii paluv. Kas tõesti saab seda hirmu, mis häälest kostnud oli, nii usutavalt teeselda? Ja ainult sellepärast, et kellegagi lolli nalja teha? Ka see karjatus oli tundunud väga ehtne, sellestki aimus ehtsat hirmu. Kumb see siis oli – kas naised tõesti kartsid midagi väga või siis teesklesid millegi kartmist? Aga kui nad päriselt kartsid, miks nad siis Karolinile helistanud olid ja mitte politseisse? Ei, see oli ikka mingi nali. Karolin kustutas tule ja läks uuesti magama.

„Kes see oli?“

Kõne oli ka Kasperil äratanud ega pannud teda just rõõmust hõiskama. Kasper oli hommikuinimene ja väsis õhtuks väga ära. Unisena oli ta end poolistuli sättinud ja nõudis nüüd Karolinilt selgitust.

„Ma ei tea. Palusid abi.“

„Mis? Kes palus abi?“

„Ma ei tea. Palusid abi, aga ei öelnud oma nime ja ka seda mitte, kust nad helistavad. Võibolla helistasid valele numbrile.“

„Keegi tegi nalja või?“

„Arvatavasti.“

„Okei. Head ööd!“

„Head ööd!“

Minut hiljem nohises Kasper jälle, tema jaoks oli teema ammendatud. Ja polnud kindel, kas ta aju üldse oli registreerinud, et neil Karoliniga see vestlus olnud oli. Ta võis olla need küsimused esitanud ka päriselt ärkvel olemata. Karolin keeras end teki sisse ja pani silmad kinni, aga keha ei tahtnud kuidagi end unerežiimile sättida. Veel minuteid hiljem vahtis naine pärani silmi toa lage.

Midagi selles kõnes kripeldas ikka veel. Võis eeldada, et keegi oli kas nalja teinud või valele numbrile helistanud. Muud ei saanud siin ju olla. Kui sul on telefon ja sa tööpoolest kardad oma elu pärast, siis sa helistad ometi politseisse ja mitte mingile suvalisele numbrile! Ja oma ema number on inimestel ometi telefoni salvestatud, nii et seda ei saa valesti valida ka.

Aga hirm häältas oli siiski olnud ehtne. Kui keegi nalja tegi, siis poleks see ju nii ehtsana tundunud, mõtles

Karolin endamisi. Või saab mind lihtsalt väga kergesti lollitada. Seda mõtet ei tahtnud Karolin jälle omaks võtta. See, et keegi üksnes oli numbriga eksinud, tundus vastuvõetavam selgitus. Aga siiski, miks need naised ometi politseisse ei helistanud? Imelik. Karolin proovis end veenda, et temal selle asjaga igatahes pistmist ei ole ja ta ei saa ka midagi teha, et olukorda selgust tuua. Seega polnud mõtet oma uneaega selle arutlemise tõttu lühendada. Homme pidi ta vara tööl olema ja seega oli kohe väga vaja magama jääda.

Aga uni oli endiselt visa tulema. Karolin ohkas ja andis alla. Ta hiilis vaikselt voodist välja, et mitte jälle Kasperit äratada, ja läks teise tuppa. Võibolla aitab see, kui natuke aega raamatut loen, arvas ta. Tal oli nagunii vaja ühe lugemisringi jaoks paar teost ette võtta ja kui nüüd uni nagunii ei kavatse end ilmutada, siis oli ju mõttekam praegu lugeda kui magamistoa lage vahutada.

Väikse kõhkluse järel läks ta kööki, tegi endale teed ja istus siis akna äärde tugitooli. Pärast majja kolimist oli sellest saanud nende mõlema lemmikkoht. Varasuvised ööd ei olnud veel päris valged, aga ka mitte väga hämarad. Sellegipoolest säras kuu, nagu oleks õues väga pime. Merel peegelduvad kontrastid jätsid mulje, nagu kulgeks mööda veepiiri kuu poole tee. Fantastiline vaade. Ja fantastiline oli see vaade sellest tugitoolist alati, ükskõik mis ajal siin istuda. Karolin oli tänulik, et nad Kasperiga olid selle peale mõelnud. Mõnikord oli neil lausa kaklus, kes selles toolis istuda saab. Päikseloojangud jäid neil oma aknast küll nägemata, aga kui selle järele isu tuli, oli vaja kõigest paarsada meetrit Kärldla sadama poole jalutada

ja mure oligi lahendatud. Igatahes pakkus meri ka ilma päikselojanguta palju silmailu.

Karolin jõi teed ja vaatas merd. Meri oli vaikne. See pilt mõjus Karolinile alati rahustavalt. Tegelikult olid kõik merevaated tema arvates omamoodi head. Kui oli torm, siis tundis Karolin, kuidas ta sellest energiat sai. Rahulik meri jällegi pakkus harmooniat. Kogu keha lõdvestus ja puhkas, aju rahunes maha.

Aga nüüd oli teisiti. Vaikne meri ei andnud hingele seda rahu, mida ta tavaliselt nii heldelt pakkus. Telefoni-kõne oli ennast otsustavalt Karolini ajju istutanud. Karolinile ei meeldinud, et ta asjast aru ei saanud ja et see kõik ebaloogiline tundus. Selle väikese vahejuhtumiga olid helistajad oma hirmu Karolinile üle kandnud ja kuigi ta isegi ei teadnud, kas temaga oli nalja tehtud või mitte, oli pelgus end Karolini kehasse siiski sisse seadnud ja pais-tis end seal päris mugavalt tundvat.

Karolin heitis pilgu kellale. See näitas juba hommiku-tunde ja õues oli valgeks läinud. Ta ohkas ja pani raamatu lauale. Magamisest ei tulnud täna öösel midagi välja, ka ei suutnud ta lugemisele keskenduda. Niisiis vahetas Karolin riided ja otsustas varahommikuse jalutuskäigu kasuks. Saab vähemalt värsket õhku ja kehale pisut trenni.

Naksi oli juba ukse juures ootamas, nagu oleks ta perenaise mõtteid ette aimanud. Karolin oli tänulik, et nad olid otsustanud Elleni Naksi endale võtta. Nad küll jagasid teda Josefiini ja Oliveriga, aga sel nädalal oli loom nende juures. Karolinile meeldis koeraga jalutamas käia. Oli kuidagi julgem ja lõbusam. Ta avas vaikselt välisukse ja tõmbas kopsud mereõhku täis.

„Tule nüüd, Naksi. Lähme teeme ühe tiiru.“

2

Josefiin oli juba kohal, kui Karolin Baabade kohviku ukse avas. Täna pakkus meri külma tuult. Karolin väris-
tas pisut õlgu, enne kui kohvikus valitsev soe hubasus ta
oma embusesse tõmbas. Ta lehvitas Josefiinile, kes nagu
alati kohviku kõige kaugemas nurgas istet oli võtnud, ja
seadis siis sammud leti poole. Kohvi, tal oli vaja suurt tassi
kohvi, ja üks mõni maiustus mahtus ka raudselt kõhtu
ära. Laua juurde jõudes märkas ta, et Josefiin on kuidagi
tujust ära.

„Miks nii pahur?“

„Mis mõttes?“

„No sa näed selline välja. Kas midagi on juhtunud
või?“

„Ei, ma istun selle meie väikse projekti otsas ega tea,
kas ma saan sellega hakkama. Sinul on kirjutamisannet ja
igasuguseid ideid, mul ei ole.“

„Ah, mis sa jamad. Me räägime Instagrami postitus-
test. Mis kirjaannet nende kirjutamisel ikka vaja läheb?
See on ju eelkõige siiski piltide esitamise koht. Kui sa ei
taha midagi kirjutada, siis tee ainult pilt.“

„Arvad või?“

„Muidugi. Meil on mõlemal palju tööd ja üksinda ei
viitsi ma sellega jännata, aga kahekesi küll. Proovime ikka
ära. Kui ei jõua või meile see asi ei sobi, siis lõpetame ära.“

Josefiin paistis selle lahendusega rahule jäävat. Karolin oli teda juba paar kuud proovinud endale Instagramisiliseks saada, aga Josefiin ei võtnud kiiresti vedu. Praegune vestlus puudutas Karolini tehtud kontot, kus nad mõlemad oma Hiiumaa-elust räägiksid. Nad olid mõlemad Tallinnast pärit ja Hiiumaale kolinud täiskasvanutena. Karolin oli kindel, et on ka teisi, kes seda mõtet mõlgutavad, ja miks siis mitte neid otsustamisel aidata? Neile teada anda, mis Hiiumaale kolimisega kaasneb, oma avastusi ja järeldusi teistega jagada. Rääkida sellest, mis neile endile huvi pakub ja mida nende arvates teistelgi kasulik teada oleks. Tänapäevane kokkusaamine oligi mõeldud selleks, et asjad detailsemalt paika panna ja kohustused ära jagada.

„No hüva, proovime siis selle ära.“

„Lõpuks ometi sain ma selle õnnetu jah-i kätte ...“

Karolin naeratas. Josefiin samuti.

„Ah, ära sa nüüd siin Tootsi tsiteerima hakka. Ega ma sinuga abielluda taha.“

„No eks see üks Instagrami-abieliu siiski hakkab olema, kui me kontot jagame. See on ju praktiliselt oma elu jagamine, nii et ära sa ütle midagi.“

„Jaa-jaa-jaa. Mida ma siis tegema pean?“ uuris Josefiin.

„Kõigepealt peame otsustama, mis selle konto nimeks saab. Ma panin praegu nimeks Hiiuidüll, aga ma ei tea ... Mis sa arvad? On sul mõni parem idee? Kui nime muuta, siis kohe; mitte siis, kui inimesed meid juba jälgima hakkavad.“

„Kas sa siis tõesti arvad, et keegi tahab meie loba jälgida?“

„Miks mitte? Kas sa ei arva, et nii mõnegi jaoks on Hiiumaa-elu pisut müstiline? Ega mandriinimesed ju siiski tea, mis siin mere taga toimub ja kuidas elu siin on. Kuula ainult uudiseid ja suu jääb teinekord lahti. Kas mitte alles keegi ei öelnud, et mis te hiidlased ja saarlased selle praamiolukorra üle ikka nii palju kirute? Et oma valik ju, et sinna kolisite, ja olge rahul. Et nii hull see asi ka olla ei saa. Kas sa ei kuulnud? Täitsa huvitav oleks see inimene panna fakti ette, et teda üks päev lihtsalt koju ei lasta, lahenda asi, kuidas tahad. Kas ta ka siis nii mõtleks? Selline suhtumine on ju sama loll kui öelda, et oled sa Tallinnasse elama läinud, siis ära kunagi liiklusummikute või heitgaaside üle kiru. Oma valik ju.“

„Seda küll, aga kas sa ei arva, et see just nii lõpebki? Et inimesed nagunii asjast aru ei saa, kuna nad ei oska sellist elu endale ette kujutada? Nad võibolla arvavad, et me mõtleme siin kõik välja.“

„Eks paistab. Aga saarel elamine on teine asi kui mandril, ja miks siis mitte sellest ka teisi teavitada? Kui nad valivad mitte uskuda, siis on see nende probleem, mitte meie oma.“

„No hästi.“

Josefiin oli paar minutit vait ja paistis millegi üle mõtlevat. Karolin ootas, lootes, et Josefiin nüüd jälle meelt ei muuda.

„Aga „hiiuidüll“ eeldab, et me räägime rohkem nendest headest asjadest kui praamiliiklusest ja muust sellisest.“

„No eks idüllil võib ka irooniliselt tõlgendada. Ära unusta, et me oleme nüüd hiidlased ja iroonia kuulub selle kodakondsuse juurde. Aga eks me muidugi proovime

seada paremat poolt rõhutada ja no tegelikult ju ongi see parem pool ülekaalus. Muidu poleks ei mina ega sina siia jäänud. On ju?“

Josefiin noogutas ja uuris:

„Kodakondsuse?“

Karolin noogutas naeratades.

„No kas see siis pole nii? Saared on ju peaaegu et iseisvad meretagused riigid. Mandriinimesed sattuvad siia ainult suviti ja arvavad siis, et kõik on fantastiline, näevadki ainult seda puhkusepoolt.“

„Jajah, vaata et hakkad varsti veel poliitikuks. Tulistad argumente nagu kuulipildujast.“

„Vot seda minust küll ei saa. Mul puudub *killer instinct* ja seda südame külmaks tegemist paistab poliitikutel ikka kõvasti vaja minevat. Teistele inimestele sitta näkku visata ma nagu ka eriti ei soovi. Ka see omadus peab poliitikul olemas olema.“

„Ah, nii hull see asi vast ka ei ole. Sa võibolla peaks proovima.“

„Ei-ei-ei. Raudselt ei. Kas sa ei näinud, alles oli Facebookis jälle mingi sõnavahetus? Kui argumentidest puudu jäi, siis hakkasid nad teineteise välimust kommenteerima, nagu sellel üldse millegagi pistmist oleks! Jube. Täielik lasteaed. Ma tahaks loota, et mul veel nii palju mõistust on, et end nii poliitikast kui ka poliitikutest võimalikult kaugele hoian. Aitab sellest, et ma pean nendega koosolekutel vägikaigast vedama ja teinekord nende omavahelisi mõttelagedaid sõnavahetusi pealt kuulama. Sellest aitab mulle ja jääb veel ülegi.“

„Vaata et sõnud ära. Iialgi ei tohi „iial“ öelda, siis see raudselt tuleb.“

„Ah, jäta! Aga üles kütsin ma end sellega praegu küll ja teemast kõrvale kaldusime ka. Kuidas me siis selle kontoga teeme? Kas jätame nime alles või valime midagi muud?“

„Võibolla oleks huvitavam panna mingi hiiukeelne nimi?“

„Kuule, see on ju väga hea idee! Oota, mõtleme. Ma olen ju igasugu hiiu keele raamatud risti ja põiki läbi lugenud. Mhmm ...“

Karolin vajus korraks mõttesse. Äkitselt löid ta silmad särama.

„Hiiujäbla,“ teatas ta võidurõõmsalt. Nüüd oli Josefini kord kulme tõsta ja järele mõelda.

„Hiiujäbla? Mis see tähendab?“

„See tähendab hiiu loba.“

Josefin naeratas.

„No hüva. Loba me arvatavasti ajama hakkame, nii et igati kohane nimi. Jäägu siis „Hiiujäbla“.“

„Tore, siis on sellega ühel pool. Ma saadan sulle paroolid meili peale ja nüüd peame ainult otsustama, kes siis alustab.“

„Meil on praegu tööl pisut rahulikum, nii et ma võiks alustada,“ pakkus Josefin.

„Hästi. Hakka siis kohe mõtlema, millest sa lobiseda tahad.“

„Jah, issand küll, millele ma praegu jah ütlesin.“ Josefin paistis oma otsust juba kahetsevat ja Karolin leidis, et sellel mõttel ei tohi lasta edasi areneda.

„Pole hullu midagi. Proovime ära. Mingeid nõudeid endale selle suhtes ei esita ja eesmärke ka ei sea. Vaatame lihtsalt, mis sellest tuleb. Nõus?“

„Nõus, nõus. Ei teadnudki, et sul selline anne on.“

„Mis anne?“

„Teistele auku pähe rääkida.“

Karolin naeratas. Tõtt-öelda oli see üllatus ka talle endale. Pealekäämist polnud tal enne eriti vaja olnud, aga paistis, et kui ta millestki ikka väga huvitatud või südamega asja juures oli, siis oli ta võimeline palju rohkemaks, kui ise arvas. Ja teistele Hiiumaa-elust pilti maalida tahtis Karolin väga. Olid nad ju Josefiiniga mõlemad Hiiumaa valinud, seega tuksus süda selle saare poolt, aga siia täiskasvanuna kolimine andis ka vaatenurga, mis puudus neil, kes olid siin terve oma elu elanud. Kindlasti nägid Karolin ja Josefiin nii mõndagi asja roosisemana kui põlishiidlased, ent olid mõne teise asja suhtes jällegi raudselt kriitilisemad kui siin sündinud. Igatahes oli Karolin Josefiinile tänulik, et too oli lasknud endale augu pähe rääkida ja projektiga nõustunud. Nüüd ei olnud tagasiteed. Kui kõik ka metsa läheb, on nad vähemalt proovinud ja ühe kogemuse võrra rikkamad. Nii et kaotajapoolt selles tehingus ei olegi.

„No sel juhul aitäh, et sa lasid mul seda teha. Terviseks! Saagu sellest üks kuradima hea konto.“ Karolin tõstis oma kohvitassi ja seega oli asi otsustatud.

„Loodame, loodame.“ Josefiin küll vastas samaga, ent Karolini õhin ei olnud teda nakatanud. Samas, üks Karolinil oli paljus õigus. Miks mitte midagi uut teha, kui sul veel selline innukas sõbranna abiks on? „Proovime ära.“